

Lauluneuvoja kanttori D.H. Kukkaselalta AD 1853

1§

Kaikellinen huikkoo ja kiljuva veisuutoimen alalla pitää vältettämän, sillä Luojamme ei ole kuuro milloinkaan, että sille tarvitsisi kirkuin kunnioitusta osoittaa.

2§

Jokaisen äänikön sanassa pitää veisatessa selvään selittämän eikä millään muotoa saa o:ta a:n ja ä:tä e:n ja y:tä i:n sijaan veisata, kuin kerran vanhassa kivikirkossa kanttori veisasi: "Nöön moos Sönön honkaas kansao "

3§

Itse veisatessa pitää otettaman vaarin seuraavista asioista:

a) Että ruumis on oikoinen; ei sinne eli tänne nojassa - eteen eli taapäin. Samoin pää ei saa olla kallellaan, nuopollaan eli raivollaan.

b) Suun pitää oleman kohtuullisesti auki; muutoin jos on paljo ammolla, niin ääni myös lähtee kuin ammeesta leviältä eikä ole silloin tasainen ja kiintiä - jos taas on aivan kiinni, niin tulee ääni sulkuun ja veisu käy silloin raskaasti huikun tavoin terävästi, jolta mieluus ja vahvuus puuttuu.

c) Kirjaan ei saa taivutellen tirkistellä, kumarrellen pää nuopolla, vaan kirjan pitää maata penkin eli parven päällä niin asetettuna, että silmät siihen sopivat. Silmät ainoastaan saavat liikkua, mutta ei muut jäsenet.

4§

Veisuun pitää olla vahvan, täysinäisen, puhtaan ja vieraista hankauksista vapaa.

a) Vahvaksi veisuuksi sanotaan, kun ääni päästetään selvään tulemaan ulos tävyistä ja kurkusta, ettei sitä estetä huulilla, hampailla, kielellä eli kurkunlukulla juoksustaan.

b) Täysinäiseksi kutsutaan se veisu, kun oikialla ajalla jaksonsa suhteen aljetaan ja päätetään, ettei se juoksualla, kussakin askelessa, ylene ei alene, lujene ei hiljene siitä määrästä kuin sillä kulloistikkien laatunsa ja vaatimustensa suhteen oleman pitää.

c) Puhdas sekä vieraista aineista vapaa veisu pitää käymän ilman ilman sivuille lyömätä, änkeemätä ja väkisyöttä; eikä milloinkaan saa tupaten vaatia ääntänsä enemmän kuuluvaksi, kuin sillä luonnostansa on varaa.

d) Jos ei veisua usein harjoiteta, aina tarkalla vaarinpidolla sen oikein ja puhtaasti lunnuttamalla, niin ei ole liioin äänen vahdistumisesta ja taipuvaisuudesta toivoa. Mitä harvemmin harjoitus tapahtuu, sitä oudommaksi tulee asia sekä ääni taipumattommaksi.

5§

Veisaajan ei pidä syömän ennen veisuuta, sillä ahkyinen watsa haittaa veisuutoimea. Ryyppy tai pari ruumiin koon mukaan voi sensijaan antaa äänelle liukkaamman lähdon. Veisaajan tulee alkaa ja lopettaa samassa sävelessä urkujen kanssa.

6§

Nuottitieteen osaaminen on aina eduksi veisuutoimessa.